

Đường Hải Yến

Chuyện yêu

Có lẽ chẳng bao giờ Phan biết, Phan là một trò chơi nghiêm túc với tôi, trò chơi không ràng buộc nhưng đầy hy vọng. Giả thử Phan là chàng, và tôi là Khuê biết đâu đã kịp hôn nhau ở một góc công viên nào đó không chừng.

1/

Sạch. Ngón dài. Móng hồng.

Chẳng biết đã bao lần tay ấy tiếp xúc với những centinmet run và nhay trên bờ vai ngần ngà của chị Mạc Khuê, và bây giờ là của nàng Tô Thị nhà phố Bích Câu ấy. Lúc này ở đây chàng sạch sẽ, kiểu được chăm sóc tuyệt đối của đàn ông có vợ. Cố thoát mắt khỏi khuôn ngực chàng, nơi chiếc áo sơ mi trắng đang photocopy rõ nét hai dải lượn của chiếc áo may ô, tôi tự hỏi sao bỗng nhiên mình dịu dàng, nhất là khi mắt chàng nhìn bồn chồn và tin cậy: “Khuê có hay nhắc đến anh không?”

Lập tức tưởng tượng ra Khuê, mới chiều nay bế con cùng chồng về chơi nhà, bờ vai vẫn ngần ngà, tóc cắt cao, mặt trong lẻo. Lấy anh rề tôi rồi Mạc Khuê trẻ hẳn, mẹ kêu trông Khuê trẻ hơn tôi (chắc chưa

lần nào phải đóng vai Tô Thi).

Bóng đèn từ trần nhà rọi xuống khoảng sáng an toàn đủ để chàng nói thêm vài câu chán chán mà không thấy tôi đang xòa tóc che mặt, thụt sâu vào ghế để buông ra một lời nửa như an ủi nửa là chế giễu: “Không làm sao cho người khác thấy hết mình đang khổ như thế nào Di nhỉ?”

Chàng chợt nhớ:

“Thứ bảy mà Mạc Anh không đi chơi?”

Tôi cắn môi, định nói thật thì chàng thêm:

“Sao chẳng thấy bạn trai”

Vậy là tôi giả vờ cười buồn:

“Không có ai”.

Và tôi nghĩ đến Quang, đến Phan, đến Thạch... thỉnh thoảng hay gặp họ giữa đường, nói chuyện bóng gió tế nhị nhưng xong xuôi lại cười ầm ĩ. Nhất là Phan, lúc nào cũng cười được, cũng rủ người khác đi café, đi bi-da được.

2/

Tôi bỏ học đến nhà Nhân, rủ Nhân đi mua quần áo. Lúc đang ngắm tôi hí hục thắt đi thắt lại cái khăn không xấu không đẹp Nhân buông một câu:

“Sao?”

Tôi trả cái khăn về chỗ cũ, “sao” lại mà mặt đã không thể không trông rã rời.

Nhân thấy tôi vậy là nghiêm trang ngay:

“Đừng ngại, nói ra cho nhẹ người”.

Cái giọng dịu dàng kích thích giải bày nhưng Nhân không để tôi kịp nói ra cho nhẹ người đã:

“Hôm qua Phan hỏi tao Mạc Anh có hay đi chơi”.

“Thế mà trả lời sao?”

“Tao bảo không nhưng nó chẳng tin, nói ngử mà thì làm sao ở nhà nổi”.

Tôi “ừ, làm sao ở nhà nổi” mà thấy tức: “Phan chán chết, gặp cô nào cũng nhìn”.

Nhân gắt:

“Mày thì hơn gì?”

Tôi hơn gì Phan? Ai tôi cũng nhớ, lại luôn làm như chẳng nhớ ai, nhưng tôi không tin Phan. Phan háo hức vậy mà giờ vẫn chưa yêu được ai thì chắc là rất vụng về. Tôi thì lại sợ nhất đàn ông vụng về.

“Tao chán kiểu quan hệ không tâm điểm như với Phan rồi”

“Mày thích Di hơn chứ gì?”

Thế là đã đủ cho một cuộc bình bầu sốt sắng nhưng Nhân vẫn chưa thôi:

“Mày quên là người ta đã có vợ à, không nghĩ đến bản thân à?”

Nghĩ nhiều chứ, nhân vật hàng đầu trong trí não tôi mà.

“Mày không hợp đâu”

Tôi biết Nhân muốn nói gì, tôi “đừng” thật yếu ớt mà thấy mình buồn lắm.

Chủ nhật.

Hôm qua chàng đánh nàng Tô Thị phố Bích Câu một cái tát. Chàng kể vậ với tôi bằng cái giọng thì - ít - nhất - có - một - người - hiểu - và - không - đánh - giá- xấu - về - mình.

Nhân lúc Mạc Khuê về chơi tôi mách, lén dò xem thái độ của Khuê. Rõ là Khuê qua cái thời thích kháo những chuyện giật gân với tôi rồi, Khuê thở dài:

“Mày thấy đấy, đàn ông đẹp mà tử tế thì phải nghi ngờ ngay từ đầu”

Tôi ghi câu nói đáng giá ấy vào đầu đồng thời tưởng tượng luôn cái cảnh Khuê ghen, nếu đọc được ý nghĩ của em gái Khuê.

Nhân đến nhà kèm theo Phan, ngắm Mạc Khuê rồi thầm thì:

“Di đâu?”

Tôi thờ ơ:

“Hôm nay có Khuê, Di trốn”.

Cái kiểu mặt dửng dưng ấy tôi thừa sức làm, thấy cũng không phải vật vã cho lắm để làm được vậy.

Ra đến ngõ Nhân còn cố:

“Di có vẻ còn yêu Mạc Khuê nhỉ?”

Phan cười: “Anh này yếu đuối”, rồi Phan nổ máy xe rì rì.

Tôi im lặng nhìn Nhân, nếu Phan biết tôi yêu thế nào chắc Phan tội nghiệp lắm.

4/

Chiều nghỉ học, cả nhóm ồn ào kéo nhau đến nhà Phan. Ngay khi vừa vào, thấy Phan áo xống phong phanh, tóc còn nguyên nếp chải

ướt rượt là tôi đã định chỉ một chút rồi về, mặc mọi người hỉ hả với nhau sẽ ở lại chơi nguyên cả một buổi.

“Tự nhiên nhé”, Phan nheo mắt.

“Phan thơm quá”, một ý nghĩ buột qua khiến tôi không tự nhiên nổi, hình dung ra cảnh Phan cười trần vung vít bọt xà phòng khắp ngực.

Ra về Nhân hỏi bằng quơ:

“Thấy Phan hay không”

Tôi:

“Thấy”

Rồi tôi ngại:

“Nhưng hơi vui tính”.

Nhân bắt đầu lên giọng bực:

“Vâng, chắc phải can đảm lắm mới yêu được đàn ông vui tính như thế”

“Tao thì lại không có ưu điểm đó”

“Ừ, nhưng mày có ưu điểm khác là yếu đuối mà lại bướng”.

Biết sẽ cãi nhau, tôi im lặng.

5/

Học chung gần ấy năm rồi mà như không có gì để nói. Tôi nhìn Phan, nghĩ sao loại tình cảm tuổi hoa niên này chẳng chịu đến với mình sớm hơn, giờ lại như đã quá tuổi.

Chàng nháy mắt với tôi, ngó Phan rồi chào về, không quên bắt tay vỗ vai thân mật. Phan cười nhưng tôi không cười nổi, thấy cử chỉ này của chàng có vẻ trịch thượng, chắc trong mắt chàng bọn tôi đáng

thương như nhau.

“Sao Mạc Khuê và Di chia tay?”

“Sao họ chia tay?”. Tôi đã tự hỏi câu này đến chục lần, hỏi luôn Khuê nhưng bị trả lời như gắt: “Không yêu”.

Tôi chẳng tin. Không yêu mà được chừng ấy thời gian, không yêu mà chồng con rồi còn nói xấu, không yêu mà vợ rồi còn đến nhà.

“Di khổ vậy được mấy năm rồi đấy nhỉ?”

Tôi không trả lời mà nghĩ đến vẻ mặt chàng sọm đi, già lắm mỗi lần nhắc đến Mạc Khuê.

“Yêu thực sự thì ai cũng giống ai” - Phan trịnh trọng.

Tôi định ừ nhưng lại thôi.

6/

Đi uống cafe, Phan dẫn tôi lòng vòng các phố rồi rẽ vào ngõ, rồi trèo mấy bậc thang chóng mặt rồi chui được vào cái góc quán bé tẹo, bé tẹo và ấm sức đến khó tin.

Nếu giờ Phan tỏ tình chắc không hợp, tôi nghĩ mà tự nhiên thấy nhẹ nhõm, nổi nhẹ nhõm xót xa và lạ lẫm. Có lẽ chẳng bao giờ Phan biết, Phan là một trò chơi nghiêm túc với tôi, trò chơi không ràng buộc nhưng đầy hy vọng. Giả thử Phan là chàng, và tôi là Khuê biết đâu đã kịp hôn nhau ở một góc công viên nào đó không chừng. Lãng mạn nhưng nhàm chán lắm! (theo nhận xét của Khuê!) Cái mà những cậu trai bằng tuổi không dám hoặc không biết đem lại cho tôi. Kể cả Phan, có cái nói mà cũng nhát. Mà mặt thế là mặt yêu rồi, làm sao giấu tôi được.

Tôi òa khóc, muốn làm ra thật xúc động, muốn trừng phạt Phan, muốn chết đi để cho khuất mắt Phan cái người mà Phan thích nhưng cứ làm như thể chẳng sân si.

Phan bối rối nhìn quanh rồi cầm tay tôi:

“Sao thế, Mạc Anh sao thế?”

Tôi cứ để yên vậy mà hoảng hốt nhớ chàng, mà tự trấn an dù sao Phan cũng là người tôi thêm được khóc trước mặt, thêm được cầm lấy tay như là đã của mình.

7/

Cuối buổi tôi thôi khóc, ngồi sau xe ríu rít thăm Nhân.

Trước khi bấm chuông cửa, Phan quay sang tôi cười: “Chắc Nhân sẽ ngạc nhiên lắm”

Tôi bối rối cười theo. Rồi Phan chuyển tay qua vai tôi. Tôi càng bối rối hơn, nghĩ bối rối thế này âu cũng là xao động vì người ta lắm.

Biết đâu yêu được không chừng.

Đường Hải Yến

Ciao

Một buổi chiều có ba mươi phút vắng người hiem hơi Ciao.

Giá như giọng Sade đừng gợi cảm như thế thì tôi đã có cách từ chối việc nhận lại J, một người tình cũ trong đời.

(Cái còn lại mãi mãi là cái không bao giờ nhìn thấy được)

Tôi gặp J khi ngày đã muộn.

Dẫu là mưa Hà Nội vẫn duyên dáng gió. Ciao café vắng người trong ba mươi phút. Ba mươi phút của một buổi chiều hiếm hoi để tôi nhớ J, nhớ ngay khi vừa mới gặp. Sáng mai tôi sẽ lại bay chuyển bay đầu tiên trong ngày, rời thành phố này của tôi, mà đi.

Nhạc Sade dịu dặt gợi nhớ, một người tưởng rất giống J bây giờ, đã của tôi mà không là của tôi.

J đến bên bàn, lấp đầy khoảng trống thời gian bằng một câu dễ gây nước mắt:

- "Sao trông em buồn",

"Sao trông em buồn?"

Thời gian này Hà Nội rất ít đàn ông đến cạnh ai đó để tìm câu trả lời cho một thắc mắc tưởng vu vơ.

Trên chuyến bay trở về cách đây ít lâu tôi nhìn tấm ảnh trang bìa tạp chí Heritage mà hết hoảng. Khuôn mặt trong ảnh tấn công tôi phũ phàng trong những giây đầu tiên, làm tim tôi đau nhói.

J.

Đã nổi tiếng, đã là khuôn mặt dễ nhận ra trên rất nhiều trang bìa tạp chí của cái thành phố nhỏ bé này, một khuôn mặt quen. Mình có ngờ được một ngày khuôn mặt của người đã từng yêu, đã tưởng không thể thân thương hơn thế lại làm mình sợ hãi, như thể người ta đang ở ngay trước mình, như đang soi vào tim mình mà hỏi cái câu tưởng chừng đơn giản nhất: "Lâu rồi em thế nào?"

Lâu rồi tôi ra sao?

Lâu rồi tôi làm gì?

Bỏ nhau đi đã kịp yêu thêm một mối tình lớn, mối tình đã lấy của tôi năm năm và có vẻ còn sẵn sàng lấy của tôi nhiều năm hơn thế nữa, dù tạm thời trong những ngày Hà Nội - Paris này, mối liên hệ duy nhất để vẫn của nhau chỉ là tấm vé hãng Air France có thể thay đổi ngày giờ bất kỳ lúc nào.

Và đây Ciao, tôi thấy mình buộc phải trả lời nhưng tôi không biết trả lời sao cho không phải rơi nước mắt:

- "Anh sẽ làm gì để thoát ra khỏi một tình yêu đẹp?"

Tôi có một thói quen khó bỏ đó là ít thay đổi thói quen.

Về Hà Nội là đi Ciao café, chốn hẹn hò đông người.

Hình như tôi đã đến nơi này hàng ngàn lần trong đời, ngàn lần đó có trăm lần đến với những người yêu. Tôi đã nghe từ Sade "love deluxe" đến Sade "lovers rock » ở đây, cùng với họ. Hay tại vì cô gái da nâu mắt to giọng trầm Sade hát "I am the King of sorrow" làm tôi buồn loãng và quên?! Đến nỗi bây giờ tôi không thể phân biệt rõ ràng

người yêu nào với người yêu nào khi đều gắn họ với cô. Đến nỗi có mỗi cái ảnh trên bìa tờ tạp chí chỉ cần xem mà không cần phải đọc cũng làm tôi hốt hoảng. Đến nỗi một câu hỏi chừng như gần gũi thái quá sau rất nhiều rất dài rất xa cũng đủ làm tôi xúc động, những mong lại được chia sẻ với người:

- "Sao để thoát ra khỏi một tình yêu được coi là đẹp?"

Rồi thế là J tiện thể ngồi xuống bên cạnh, gọi thêm café và tiêu tốn thêm cả một buổi chiều cùng với tôi.

Một buổi chiều có ba mươi phút vắng người hiếm hoi Ciao. Giá như giọng Sade đừng gợi cảm như thế thì tôi đã có cách từ chối việc nhận lại J, một người tình cũ trong đời.

Tôi có cần gì thêm trong nỗi cô đơn của một người đàn bà bị tàn phá và cướp mất bản thân cho một tình yêu năm năm màu sắc băng lên xuống nước thủy triều? Có thể tôi sẽ lấy E, sẽ tồn tại bên cạnh tình yêu của E mãi cho đến cuối cuộc đời, như một kẻ hèn nhát đã tình nguyện thất bại ngay từ lúc khởi đầu.

Dẫu tôi vẫn luôn tự hỏi rằng tình yêu đã có rồi đi đâu sau lời chia tay?

Chẳng có gì mất hẳn đi trong đời, nó chỉ chuyển từ dạng tồn tại này sang dạng tồn tại khác, như nước bốc lên thành hơi nước bay đi, như cái khăn lụa nhỏ hôm nào tôi bỏ quên trên tàu điện ngầm, tàu chạy rồi mới kịp nhớ, có ai đó sẽ nhặt nó lên, sẽ quàng cho đến khi mùi nước hoa của tôi trên đó lạt đi thành một làn hơi...

Chỉ có điều này thôi, giá như tôi có thể ngoảnh nhìn lại tình yêu qua đi mà vẫn được mỉm cười?!

Còn ở lại Hà Nội mấy ngày là còn đi Ciao cafe.

Bạn bè hỏi thăm về E, họ không để tôi kịp quên người yêu, người yêu mà vừa cách đây không lâu mua nhẫn kim cương một carat hỏi cưới tôi làm vợ.

Vậy là cầm tay nhau kiểm tra cái nhẫn trên ngón áp út, vậy là đành phải kể: một buổi chiều trên đảo Bali, mặt trời lặn ở biển, E quỳ xuống trước tôi đang mài cầm quyển sách mà nhớ thương vô cớ, rằng sao mỗi mặt trời lên hay lặn đều gắn với một người tình, mà mình đã sống nhiều nhận gì đâu cho cam, ba mươi tuổi sao đã nhiều lời cầu hôn? Đến nỗi để lần này với E tôi hoảng hốt mong đó là chuyện đùa, tôi đã yên ổn sống và yêu năm năm tròn cho đến giờ phút đó.

Tôi bật dậy khỏi E và chạy. Tình thế có vẻ bất ngờ đầy kịch tính. E đuổi theo giữ lấy tay ghì tôi ở lại, tránh đi một hiểu lầm rất dễ làm bể mặt tình yêu:

- "Anh không đùa đâu, em có muốn làm vợ anh không?"

Câu hỏi gây sốt, tôi không biết cách trả lời, thực ra tôi chưa từng một lần biết trả lời bằng cái cách mà cả tôi lẫn người yêu tôi mong đợi.

Tôi nước mắt cho tất cả những lời cầu hôn trước nữa.

Vậy là đồng ý rồi nhé, nước mắt hạnh phúc bất ngờ chảy xuống ồn ã thế kia cơ mà, vậy là nhẫn một carat đeo vào ngón tay từ bấy rồi nhé.

Kể lại với bạn bè mà thấy ngại, họ có yên tâm không về cái lần bạch kim lẫn kim cương này khi tất cả họ đều vẫn nhớ để hẹn hò tôi ở

đây, nơi những người tình tôi đã đến và đã đi?

Hình như J đã dùng hết tình thân mật cho phút gặp lại đầu tiên nên giờ không thể nào tự nhiên hơn được nữa. Cũng có thể câu trả lời như một câu hỏi của tôi làm J khó bắt nhịp. Hay J nghĩ đó vẫn chỉ là tôi với một câu hỏi vu vơ, chẳng phải dành cho tôi và J nên J sẽ không ngại tiêu tốn cả một buổi chiều với tôi trong im lặng.

Ngón tay J đeo nhẫn.

Tôi chưa bao giờ quên ngày cưới của J, thiệp mời đề ngày 23 tháng 11. Hôm đó sinh nhật E, tôi mãi nấu nấu nướng nướng tiệc tiệc từng từng đến tận mười hai giờ khuya, mười hai giờ khuya Paris đã là sáng ngày hôm sau Hà Nội, giờ đây chắc người cũ của tôi và vợ đã trắng mặt xong mất rồi. Tôi khóc. Không phải vì buồn tiếc. Tôi bỏ cả Hà Nội đi từ bấy, lẽ nào tôi vẫn giữ lấy được một J? Tôi chỉ khóc vì tôi đã quên mất ngày hôm ấy. Đàn bà nhớ cả màu áo sơ mi người tình đã mặc, giữ trong nhật ký hai tấm vé xem phim cùng nhau lần đầu, thế mà tôi, tôi quên ngày cưới của họ cho mấy ly vang không ngon không dở.

- “Em có gia đình chưa”?

Hóa ra J chẳng hề biết gì về tôi, chừng đấy năm tôi sống thế nào chắc J lại càng không thể biết. Dù để biết về tôi đâu có khó. Bạn bè cũ vẫn đấy, họ vẫn đến Ciao ăn trưa ăn tối cùng nhau, chắc vẫn thường nhắc tên tôi, chắc đã gặp J ở đây không ít bận. Có lẽ tất cả những lần nhìn thấy J, J đều đi cùng vợ, không chừng vợ còn đi cùng với hai con trai nhỏ, nếu không thì nhờ họ J đã biết tôi đang chung

thủy đến mức nào, tôi đi bên cạnh tình yêu của E năm năm rồi đẹp
để mà không tạt ngang tạt ngửa, không một lần buộc phải chọn lựa
giữa E với bất kỳ ai.

Ngày mai tôi sẽ lại lên chuyến bay hơn mười tiếng để về với người
tình thương mến hứa hẹn sẽ tốn nhiều thời gian cho nhau hơn thế
nữa.

Nhưng lúc này đây sao bỗng dưng nhớ một bàn tay, tay chưa bao
giờ vô tình đơn điệu hèn nhát phũ phàng, tay chia sẻ bao hạnh phúc,
tay chứng kiến từng giờ khắc yếu lòng cõi mở nhất, tay từng lướt
trên dương cầm tôi những cung bậc mượt mà, tay từng đốt lò sưởi
tôi rực rỡ nồng nàn.

Tay giờ đeo nhẫn mất rồi, để tôi ngồi cách có một cốc café mà xa với
vợ, mà thèm được nắm lấy, áp má vào êm mượt dày ấm thảm Ba Tư
mùa đông, mặc kệ cái nhẫn như gai hồng ngạo nghễ sẽ đâm vào vết
bỏng.

Ngày mai tôi sẽ lại bay hơn mười tiếng dài nhưng lúc này đây tôi chỉ
xin có mỗi một bàn tay, nữ nào J từ chối ?!

Lúc này đây tôi chỉ xin có mỗi một bàn tay, ngày mai tôi đã lại bay
chuyến bay hơn mười tiếng dài, lẽ nào E rộng lượng của tôi còn đòi
hỏi gì hơn?!

Tôi với cả hai tay mình sang phía J, tiện thể nhặt lấy cái mũ của anh
đội lên đầu, rồi vẫn giữ nguyên tư thế ấy tôi nhìn, không nói không
cười không sốt ruột không chờ đợi. Tôi nhìn J đang nhìn tôi như nhìn
một cô gái nào khác lạ, vẫn là tôi mà không phải tôi với cái mũ nổi
kiểu lính lê dương muôn thuở của J trên đầu. Như một đêm nào đã

rất xa xôi cô gái dài lưa nâu buồn ấy quấn chặt lấy J, vắt kiệt tình yêu J bằng mắt bằng môi bằng cái mũ kiểu lính lê dương trên cơ thể gầy không áo quần chẳng buộc. Có lẽ sự gợi nhớ làm J xúc động nên mắt J có khói, J đặt tay lên hai cánh tay tôi, không nhìn vào mắt tôi đang nhìn J mà thầm thì:

- "Đi với anh, đến một nơi chỉ có hai đứa mình, hãy đi với anh".

Tự nhiên xuất hiện như việc xuất hiện của cái mũ trên đầu, tôi để yên tay mình trong tay J, dè sẻn từng cử chỉ để đừng làm hỏng đi cái điều đã được bảo toàn, cái điều đã bị tách ra khỏi quên lãng.

Tôi không nhớ hỏi J "đi đâu" vì tôi biết ngay cả tôi cũng sẽ không có câu trả lời.

Dù tôi đã luôn muốn mang tình yêu của chúng tôi đến một nơi nào khác Hà Nội duyên dáng gió, nơi không còn Ciao, không còn Sade nồng nàn như một hơi thở "I am the king of sorrow..." để nhận dạng tình yêu, để phủ nhận cái mong manh dễ vỡ, để đừng nhìn thấy rồi có ngày ai đó sẽ ra đi mà người ở lại không phải bất ngờ và cũng không cần đòi hỏi lý do.

Và lúc này đây, J nhìn tôi như nhìn một tấm ảnh cũ, một tấm ảnh cũ nhạt được khi tình cờ mở một ngăn tủ cũ, ở tận dưới đáy ngăn, nơi góc khuất cùng nhất lẫn lóc rất xa ngoài vùng của cuộc sống thường nhật. Nhìn và nghĩ, bắt đầu chỉ là một bức ảnh nhòa, không phảng phất chút hương nào của thói quen xưa, khuôn mặt trong ảnh chỉ là một phiến rời của ký ức, nhưng hóa ra nó, cái mũ, lại chính là một dấu chấm nặng đánh dấu một phần đời đã có, đã đi qua, cái - mũ - tại - một - thời - điểm ấy lại chính là một dẫn đường, một thúc giục

tình cảm sắc nhọn đánh thức trong J gần như một cần thiết, gần như một thân yêu, thân yêu đó làm người muốn khóc, cần thiết đó làm người phải bật lên:

- “Đi với anh, hãy đi với anh đến một nơi khác nơi này”

Chỉ vì mọi sự ra đi đều như một bài hát cũ kỹ buồn ta từng nghe đi nghe về trăm bận mà không còn thực sự lắng nghe để biết nó còn hay không hay là đã dở. Không phải J thì có nghĩa là tôi.

Tôi đã từng bay chuyến bay tương tự ngày mai, của hơn năm năm về trước mà không kịp cho J thời giờ để hiểu tại sao, bởi tôi đã không chấp nhận người đàn ông không chịu phản ứng gì, vô ý dẹp đi những tấn công của tình yêu bằng yên lặng và khá nhiều vị tha. Bởi không phải J chỉ mất đi một đôi mắt nâu đã tan chảy như mật trên từng lớp biểu bì của tấm lưng anh rộng trong đêm cuối cùng tôi quyết định xa J mà J sẽ mất đi nhiều hơn thế nữa, J sẽ mất đi cái duy nhất còn khiến sự bao dung độ lượng của anh mang ý nghĩa. Tôi đã kiên trì xúc phạm vào sự thiếu vắng của chính tôi trong tình yêu J, kiên trì đi đến tận cùng của nó để hiểu rằng một đàn ông đẹp cỡ J sẽ làm tôi cảm giác thiếu an toàn chứ không phải tình yêu tin cậy vô điều kiện của anh giành cho tôi mới khiến tôi ra như vậy.

Vì mọi ra đi rồi cũng chỉ cũ kỹ như một bài hát buồn. Chẳng phải J thì có nghĩa là tôi:

- “Không, ngày mai em đi Paris rồi”.

Có thể mắt nâu lại bỗng sẵn sàng tan chảy nên J sức tỉnh, J đứng dậy, rời tay khỏi tôi, bối rối trong giây lát nhưng đầy nhẹ nhõm và ơn nghĩa:

- "Thì hy vọng gặp nhau một dịp khác khi em về lại Hà Nội vậy".
Tôi gật đầu trong yên lặng. Có những cái hẹn mà cả người hẹn lẫn người được hẹn biết là không ai giữ nhưng họ vẫn phải hẹn.
Bởi ngày mai hay ngày nào đó trong đời, tôi có thể trở lại giây phút này không, tôi ba mươi tuổi lạc lõng như chính cái mũ trên đầu lẳng lặng nhìn chủ nhân của nó rời đi, khuất sau góc quán, biến mất trong giọng buồn Sade dịu dặt tỏa hương «I've cried so many one's tears ... »

Bởi những gì đã có với J mới làm tôi ra đi.

Có thể tôi sẽ khóc trên chuyến bay hơn mười tiếng dài ngày mai vì biết rằng ở cuối chuyến bay ấy E sẽ đợi, sẽ cầm lấy tay, và tôi sẽ nói, như thầm:

"Thôi mình hãy đi về nhà",
như sau kết thúc một cuộc hành trình.
Như những gì chưa có với E mới làm tôi ở lại.

Đường Hải Yến

Thanh toán chuyện

Vào Sài Gòn chưa đầy hai ngày thì chị gái điện thoại với: "nhớ C bạn

chị nữa không cún yêu? giờ sống trong đó. gọi điện bắt hẩn đưa đi chơi cho đỡ buồn. ghi số vào nhé, 0908... đã ghi chưa không rồi lại quên? rồi à? ừ! chị đã nói là em vào công tác một tháng. C bảo chắc dạo này em lớn và khác lắm... ".

Vâng.

Lớn chứ.

Khác chứ.

Hồi C bắt đầu thân với chị gái và chăm đến nhà thì em mới bảy tuổi. Bảy tuổi trong một gia đình đông chị em lại ở thời bao cấp thì sẽ chỉ như năm tuổi con nhà người.

Em, đứa con "vết" của bố mẹ, cô độc giữa thế giới của bốn chị gái mà cả bốn đã biết làm điệu, riêng hai chị lớn đã bắt đầu công khai có bạn trai đón đưa tán tỉnh.

Em, bảy tuổi vắng mẹ, vắng hết mọi điều. Cái gì cũng đủ để làm em sợ.

Đều đặn hàng tháng các chị gái lôi ra cắt cho tóc ngắn cũn, để đỡ phải chải nhiều vì tóc em dễ rối, để đỡ phải gội nhiều vì tính em sợ nước, cứ mỗi lần các chị bắt đi gội đầu là đã thấy em nước mắt ngấn dài trông rất tội. Mà các chị thì có đủ trò để vui, ít người kiên nhẫn nổi với em.

Tất cả những chuyện ấy có C làm chứng. Anh hay mắng các chị gái, dỗ dành em rồi thay họ giúp em gội đầu, tiện thì tắm luôn cho em, mà thường thì tiện vì các chị gái còn hơn cả sung sướng khi có người làm hộ cái việc mà vốn họ chẳng thích tẹo nào.

C trở thành người thân.

Em không biết C có yêu một trong các chị gái không, chỉ biết là hay đến nhà, sẵn sàng giúp các chị làm những việc nặng và thỉnh thoảng ngủ lại qua đêm trên chiếc giường nhỏ ở phòng khách trong khi tất cả các chị gái và em ngủ trong buồng, gần giường bố. Đêm nào các chị gái cũng kể đầy những chuyện ma chơi quỷ khóc dọa nhau, và đêm nào em cũng mướt mải mồ hôi vì sợ.

Em nhớ, chao ôi là em không thể quên những đêm có C ở lại em đã vui đến thế nào. Anh dỗ dành cho em hết sợ, rủ em sang ngủ cùng, tránh xa ra các chị gái vô tâm đang ôm nhau rúc rích cười. Các chị gái đồng ý ngay, đỡ chật, con bé lại ngủ hốt, cứ xoay ngang chuyển dọc chiếm hết diện tích cái giường vốn đã quá nhỏ cho cả bốn chị em.

Em nhớ nữa là những đêm như thế thường là nóng, hình như đã luôn là mùa hè, C ôm em thật chặt, C thì thầm vào em những lời âu yếm ân cần, như trò chuyện với người lớn...

Và rồi mỗi lần C ngủ lại nhà là một lần em lạc đi trong cái cảm giác vừa sợ hãi vừa chờ đợi. Sợ đến hoảng hốt cánh tay C nóng rục mỗi lần ôm em vào lòng, sợ cảm giác run rẩy khi C thì thầm vào tai "ngoan nào, ngoan nào rồi anh yêu" những lúc giữa lưng chừng giấc ngủ, em cứng người trong một trạng thái phản ứng mơ hồ ngần ngại.

Tất cả những chuyện này em giữ riêng cho em, hà hê lẫn lo sợ hốt độ. C thường bảo đó là điều bí mật chỉ có anh và em nắm giữ mà thôi. C cùng em sẽ chia một thế giới mà không một chị gái mỹ miều

nào của em đủ sức khám phá. Bố thì dĩ nhiên là không biết và cũng chưa một lần bắn khoăn.

Nhưng đó chỉ là thế giới của buổi đêm, ban ngày em trốn biệt, ban ngày khi khuôn mặt tròn tròn có vẻ hơi đầy của C không giấu lẩn vào đâu được.

Ở Sài gòn được một tuần thì chị gái lại gọi, giọng như kim, cười rất trong so với tuổi chị, và cười cũng rất nhiều: "cún ơi sợ tổn tiền hay sao mà không gọi cho C? chị cho hăn số của em rồi, đề phòng trường hợp em không gọi. biết tính em quá rồi mà. đến đâu cún cũng hì hụi một mình vậy mà không thấy chán sao? thế nhé, chắc C sẽ gọi đấy, hăn bảo cũng muốn gặp để xem gần hai mươi năm rồi trông em như thế nào".

Gần hai mươi năm rồi, em trông thế nào mà sẵn sàng cho lần gặp tới, nếu có?

Da vẫn nâu dễ chìm, mắt vẫn nâu lạc lõng, vẫn hay lẳng lẳng một mình như không có ai, như luôn cần bất kỳ ai.

Nhưng em thì biết là em đã khác, rất khác.

Và em biết là mình sẽ không nói được với chị gái chuyện này, dù lý do của sự im lặng có giống hay khác với ngày xưa đi nữa thì em cũng quen rồi với việc im lặng.

Chị gái lớn rời nhà đi du học ở một nước Đông Âu, kéo theo sự ngừng xuất hiện của gương mặt ấy. Em thở phào nhẹ nhõm trong hệt hăng mênh mông mà vào cái tuổi lên bảy lên tám em không tự

giải thích được.

Hơn mười năm chị gái quay về thấy em út cao vống mà mặt mũi vẫn thường xuyên buồn thiu, rất lạc lõng với thân hình nâu bóng khỏe mạnh đang đà phát triển. Thật là vô lý, thật là phí phạm !

Chị mắng yêu, chị cười, chị ôm vào lòng hỏi vẫn chưa yêu ai à? giờ ạ! chị mười chín tuổi đi học xa nhà, có anh người Nga mê lắm. mười hai giờ đêm gõ cửa ộp lè nhè say rượu đòi ngủ nhờ. chị và cô bạn cùng phòng khóc như ri vì sợ, cực chẳng đã thú thật là em chưa ngủ với đàn ông bao giờ. biết chàng Nga ngố nói sao không? nói "ôi bọn đàn ông Việt chúng mày thật dã man, mày chừng này tuổi mà chúng nó vẫn để cho mày còn trinh...".

"Bọn đàn ông Việt" có "dã man" như anh bạn "Nga ngố" (sau này từng là người yêu của chị) nói trong cái lần say rượu ấy không?!

Chị gái ơi, em không trả lời được!

Lúc đó em đang học năm thứ hai trường Luật, nghĩa là vẫn chỉ đang học "Lý luận chung" và "Luật đại cương" chứ chưa học đến điều nọ điều kia trong các Bộ Luật.

Em chưa biết cách trả lời.

Giờ các chị gái người người đã chồng chồng vợ vợ con con, ngạc nhiên thấy em út hai bảy tuổi, xinh xinh ngoan ngoan như một bông hoa hiền mà sao khó, đến giờ vẫn chẳng có ai.

Em út trợ lý đối ngoại cho giám đốc của một tập đoàn công ty lớn, mỗi ngày tiếp xúc với cả chục đàn ông mà sao không yêu được ai,

sao nhìn ai cũng không thôi liên tưởng đến "mặt đây".

Và cách đây một tuần chị gái đã gọi thẳng "mặt đây" đó thành tên, tuy chỉ qua điện thoại nhưng cái tên vẫn đủ sức thúc thẳng vào em, ngay giữa ngực.

Chị gái đã báo trước là C sẽ gọi nhưng em vẫn bất ngờ, hình như trong thâm tâm em hy vọng là C sẽ không gọi, sẽ không đời nào dám gọi.

Cú điện thoại tưởng gây xáo trộn lại mở ra một cơ hội tốt. Em hẹn gặp, hẹn dễ dàng như là đã gần hai mươi năm nay em chuẩn bị cho cuộc gặp gỡ này vậy.

Café gần hồ Con rùa.

Thế cũng được, cafe này đông người nhưng nhạc nhẽo không quá nhiều gào thét, một thế giới đáng ngạc nhiên giữa Sài Gòn ồn ào. Ở những nơi đông người em vốn thoải mái, ở đó không ai để ý đến em và đó là tín hiệu để em nhận ra là em đang được an toàn.

Em đến nơi hẹn, quần jean, áo sơ mi dài tay nhưng vẫn bị đàn ông nhìn bằng mắt kẻ trộm, mắt cướp biển, mắt đồ tể, mắt "ngoan nào rồi anh yêu"...

Lạc lõng như vẫn từng, em cố tình chần chừ như tìm kiếm. Rất nhiều khuôn mặt xung quanh, thế mà đã nhận ra ngay trong giây khắc mặt ấy, mặt tưởng như đã chưa bao giờ nhìn rõ trong những ngày hè cũ. Những ngày hè em bận giả vờ ngủ, mắt cay xè vì bóng tối. Ngủ mà môi khô rát, mà ước được tự do di chuyển cánh tay cùng phần hông

đang bị nghiền chặt, rồi nữa di chuyển đến cặp đùi gầy, để được sang một tư thế dễ chịu hơn chút. Ngủ mà thèm được nuốt đi cái cục nước bọt cứ chờ chực chặn ngang cổ. Ngủ mà cảm thấy rất rõ tay C đang cuống cuống trong cơn xúc động khó hiểu nhưng cũng đủ khiến em choáng váng. Cơ thể (dẫu bảy tuổi) đang bơi trong một trạng thái ức chế hoang mang đã tố cáo tất cả. C cảm nhận thấy sự đồng lõa trong cách bất động tuyệt vọng của em, như thông cảm với sự chịu đựng mà C đang nếm trải. Sự thông cảm mơ hồ đó đã giúp C giải thoát. Và em, cùng những đêm hè ngái ngủ, thấy như mình đang chìm dần, chìm dần, từng bộ phận một trên cơ thể lần lượt rơi vào vùng tối không lối thoát. Và thường thì em thấy mình đang trốn khỏi C, đi vào một thế giới rất riêng và rất sâu của mình em, bình yên, trống rỗng, cơ thể không gây phiền hà.

Người đàn ông này, bạn lớn của gia đình em, người không có mặt, người đã không bao giờ có một gương mặt rõ nét.

Giờ đây, ở góc quán cafe này, vẻ mặt ấy vẫn chưa có gì tỏ ra là đã phát hiện ra sự hiện diện của em, chắc chắn chưa nhận ra em. Em cứ có thể đứng đây mà nhìn nữa, quan sát thêm nữa, tìm kiếm bằng được một điểm bất thường trên khuôn mặt ấy, để thấy mình có ưu thế hơn, vậy mà tuyệt đối không thể, mọi sự có vẻ bình thường, hình như cuộc sống không quá khắc nghiệt.

Giới thiệu mãi C vẫn không thôi ngạc nhiên nhìn. Xin cứ ngạc nhiên, nếu không ngạc nhiên thì mới lạ. Em đặt cái túi xách nhỏ lên bàn, giữa hai người, cẩn thận lấy thuốc lá ra hút, quên không kéo khóa

nấp túi vào. Chi tiết này C không để ý. C mang theo con gái nhỏ, đang mãi rồi rít bảo cô bé chào em, mặt xúc động thật lòng, em đoán chắc là một người khá yêu con. Con gái C tên Vi, khá trắng trẻo và dạn dĩ nhưng có vẻ ngoan. Dù sao thì cũng nên bình tĩnh, trẻ con rất dễ khiến em quay lại cảm giác bất an, cảm giác thường trực ngày xưa với các bạn gái cùng trang lứa, lạc lõng cách biệt và nhiều bí mật.

Thấy em chăm chăm vào cô bé, C cười:

“kể cũng nhanh thật đấy, hồi anh hay đến nhà chơi em cũng chỉ bằng Vi bây giờ chứ bao nhiêu”.

Rồi, sự vào cuộc rất tự nhiên, sau chừng ấy thời gian. Chừng ấy thời gian gói gọn trong cú nháy mắt rất người lớn của C, với em, một người đã lớn đối diện, chứng tỏ chưa từng có điều gì được quên. Phán đoán này khiến em tức giận, như bị phỉnh phờ, bị phản bội thêm trăm nghìn lần nữa. Không chỉ em mà cả mấy thế hệ lớn bé già trẻ đàn ông đàn bà trong nhà em bỗng chốc như bị lật trần truồng trước mặt kẻ phản bội, kẻ phỉnh phờ. Vậy thì phải đòi lại thôi, lòng tự trọng chỉ gói gọn trong bấy nhiêu mà không dám đòi thì còn để làm gì!

Em đã học Luật năm năm, làm việc trong môi trường về Luật cũng đã gần năm năm nữa như chỉ để cho lần đòi nợ này. C đã bắt đầu và em sẽ phải kết thúc tình thế, càng hay khi con gái C được nghe, được chứng kiến, không hiểu lúc này thì về sau sẽ hiểu, chẳng vội vàng gì. Cuộc sống êm êm nhiều lúc cũng cần được xáo trộn, thế mới là công bằng giữa trẻ con này và trẻ con nọ.

Mặt C hết đỏ lại tái, môi miệng tơ hơ mở vô tình phác một hình ảnh như cười như mếu nhưng lộ vẻ thật thà. Diễn biến sự việc hoặc quá nhanh, hoặc không nằm trong tiến trình suy nghĩ của C, hoặc trong mắt C em chưa bao giờ thôi là kẻ đồng lõa, chưa một lần qua tuổi lên bảy, hoặc nữa bằng cách này hay cách khác C đã chuẩn bị cho phút giây này, ngay từ những ngày hè hừng hực nóng đó...

Dù với bất kỳ lý do gì thì lời xin lỗi cuối cùng cũng được bật ra từ C lại khiến em chững lại, ước được một lần nữa thoát khỏi em, trong bóng tối, để không còn phải tiếp tục hỏi cái câu hỏi đã được soạn sẵn trong đầu. Quan trọng gì nữa câu trả lời từ cung cách cố tình tỏ vẻ thành thật không mấy thành công, cùng lắm sẽ nhận được một sự thật chẳng hữu ích gì hơn những sự thật đã được thừa nhận khác. Em kết thúc đột nói bằng cử động vung tay, vẽ một hình cung thật lực. Bàn tay em đáp xuống khuôn mặt đối diện không mấy nhẹ nhàng. Cử chỉ này hoàn toàn bột phát, nó không nằm trong kế hoạch của em nhưng nó lại logic đến nỗi em không thể ngừng lại một giây mà ngạc nhiên hay chần chừ.

“Mặt đây” vẫn chưa nói thêm được một câu, phản ứng đầu tiên là quay sang nhìn con gái.

Con bé đang nhìn em, như chực khóc, mặt công khai lộ vẻ sợ hãi và uất ức.

Em không quan tâm, em đang phải quan sát xung quanh. Cả cái quán café như ngưng thở trong một tích tắc đầy hân hoan vì được chứng kiến một câu chuyện hứa hẹn nhiều kịch tính, rồi lại rơi ngay vào cái vẻ văn minh công cộng - văn minh thờ ơ.

Vậy là không ai nhìn em nữa, ít ra thì không còn ai công khai nhìn. Em đang an toàn. Không có gì nguy hiểm, cũng không có vẻ gì gọi là hiểm nguy sẽ xảy ra.

Nhưng em biết là tình tiết này sẽ được kể lại, như một câu chuyện làm quà, từ người này qua người kia, kèm theo những nhận xét giễu cợt. Cảnh cái gã đàn ông ngồi giơ mặt cho một cô gái tát, thật không hay ho một chút nào! Dẫu có thể người biết người không tên gã đàn ông hoặc tên cô gái kia nhưng nó sẽ là một câu chuyện tồn tại lâu dài, ngoài ý muốn của chủ thể, rồi mỗi lần dù chỉ vô tình nghe nhắc đến tình cảnh này hoặc một tình cảnh tương tự thì “mặt đầy” ấy sẽ nhận ra rằng muốn hay không muốn cũng đang bị tát thêm lần nữa . Vậy là quá khứ được thanh toán đàng hoàng rồi nhé, không ai nợ ai nữa nhé!

Em duyên dáng một cách tự nguyện, đứng dậy rời khỏi quán, ra đến chỗ đậu xe mới dừng, tắt máy ghi âm đã được bật nốt on và cẩn thận giấu vào túi xách ngay từ đầu, túi xách lại không kéo khóa, lại được để ở vị trí thuận lợi.

Chị gái vẫn gọi điện giọng kim: “gặp nhau rồi à? vui không? C có khen em xinh không? chị đã bảo với hân ngay từ đầu là gặp em sẽ rất ngạc nhiên vì em giờ khác hân, là người lớn rồi chứ không phải như con ốc sên, con cá mắm ngày trước nữa đâu!”

Ôi chị gái, chị cười giọng kim vô tư thế kia!

Em là người lớn rồi chị nhỉ? Vậy mà sao em đã thỉnh thoảng quên mất tuổi của mình?!

Em đã từng hai bảy tuổi đội lốt một hình hài ốc sên, cá mắm bảy tuổi, trong những đêm hè bóng rầy ngày xưa. Và giờ đây em hai bảy tuổi lại quay về thời bảy tuổi, giữa thành phố không có mùa đông này, không nhìn vào đôi mắt sợ hãi và uất ức của cô bé cùng trang lứa, đánh một đòn chí mạng vào cái tuổi thơ rồi sẽ sớm còi cọc kia. Vậy là chẳng ai nợ ai nữa rồi nhé!

Vậy là quá khứ được thanh toán đàng hoàng rồi nhé!

Chúng ta, người lớn đã luôn đúng khi tin rằng cứ là trẻ con thì sẽ không biết gì.

Có phải thế không, chị gái giọng kim thân yêu của em!

June 06

Nguồn: E Van

Được bạn: Ct.Ly đưa lên

vào ngày: 20 tháng 9 năm 2006